

La cultura catalana és cada vegada més local. El relat encara no.

Published by [Interacció](#) [1] on 03/07/2026 - 09:12

L'Informe anual *Estat de la cultura i de les arts 2025* del CoNCA dibuixa un panorama aparentment positiu. La despesa pública en cultura assoleix el màxim de tota la sèrie disponible, els públics es recuperen, diversos sectors consoliden la seva activitat i la cultura recupera pes dins les prioritats institucionals.

Entre les moltes dades que recull l'informe n'hi ha una que mereix una atenció especial. Dels 189 euros per habitant que les administracions públiques destinen a cultura l'any 2025, 110 corresponen als ajuntaments. La Generalitat n'aporta 60 i les diputacions 22. Els governs locals assumeixen prop del 60 % de la despesa pública cultural del país.

La dada no és nova. Fa anys que les estadístiques mostren el paper determinant dels municipis en el sosteniment del sistema cultural català. Potser el fet més rellevant de l'informe no és aquest percentatge en si mateix, sinó el que confirma: una part creixent del sistema cultural català es continua sostenint des de l'escala local.

Potser la qüestió no és només que els ajuntaments aportin més recursos que cap altra administració. Potser la qüestió és que una part creixent del sistema cultural depèn de la seva capacitat de sostenir equipaments, serveis, professionals, entitats i espais de relació. És a dir, de mantenir actives les condicions que fan possible la vida cultural quotidiana.

Sovint pensem la cultura a partir dels seus grans debats. Parlem de drets culturals, d'intel·ligència artificial, de llengua, de transformació digital, de sostenibilitat, de projecció internacional o de suport a la creació. Són debats necessaris. El problema apareix quan oblidem que bona part de les decisions, les relacions i les infraestructures que fan possibles aquests objectius es produeixen en una escala molt més propera.

Els drets culturals es reconeixen en una llei, però s'exerceixen en biblioteques, centres culturals, escoles municipals de música, museus locals, ateneus i festes majors. La participació cultural es mesura amb enquestes, però es construeix des de serveis de proximitat. La cohesió territorial es formula en documents estratègics, però depèn de la capacitat dels municipis per sostenir equipaments, programacions i espais de relació.

Llegit des d'aquesta perspectiva, l'informe del CoNCA posa sobre la taula una paradoxa significativa. La cultura catalana és cada vegada més local en el seu sosteniment, però continua pensant-se massa sovint des d'escalas que no són locals.

No es tracta de reivindicar una mena de municipalisme defensiu. La qüestió no és determinar quina administració aporta més recursos ni reclamar més protagonisme institucional. La qüestió és una altra. Si els municipis són l'espai on es materialitzen bona part de les polítiques culturals, resulta sorprenent que continuïn ocupant un lloc relativament discret en alguns dels debats estratègics sobre el futur del sistema cultural.

L'informe ofereix alguns indicis d'aquesta tensió. D'una banda, destaca la necessitat de reforçar l'equitat territorial i millorar la coordinació entre administracions. De l'altra, constata la manca de novetats significatives en relació amb la Mancomunitat Cultural de Catalunya, concebuda precisament com un espai estable de cooperació entre la Generalitat i el món local. La descentralització financera sembla avançar més ràpidament que les estructures de governança compartida.

Potser aquí hi ha una de les preguntes més rellevants dels pròxims anys. No tant qui finança la cultura, sinó com es distribueix la capacitat de pensar-la, planificar-la i sostenir-la.

Durant dècades, una part important de les polítiques culturals es va construir al voltant de la creació d'equipaments, la professionalització dels sectors i l'ampliació de l'accés. Avui, moltes de les preguntes que afronta el sistema cultural tenen una naturalesa diferent. Com es garanteixen els drets culturals? Com es

redueixen les desigualtats territorials? Com es relacionen cultura i educació? Com es sostenen les entitats que fan possible la vida cultural de moltes comunitats?

Cap d'aquestes preguntes es pot respondre exclusivament des d'una escala nacional.

Per això potser el principal missatge que deixa aquest informe no és que la cultura disposi de més recursos que fa uns anys. El que revela és una realitat que sovint passa més desapercebuda. Els municipis han deixat de ser només l'administració més propera. S'han convertit en una de les condicions materials que permeten sostenir una part creixent del sistema cultural català.

La pregunta és si les nostres formes de governança, de cooperació i fins i tot els nostres relats sobre la cultura ja han assumit plenament aquesta realitat.

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Tags: governança cultural

Tags: polítiques culturals

Tags: desenvolupament territorial

Tags: finançament de la cultura

Tags: valor públic de la cultura

- [2]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2026/07/serie-CoNCA25-1>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/node/10552>